

„Опсадно стање“ свести тера Вучића да иде Србијом и води кампању. Власт ложи своју ватру страхом од пада и не види да бахатошћу изазива протесте. Вучић ће, као и сваки самодржац, то схватити тек кад му дође крај.

Игра је одвећ провидна: Власт фокусира прљави детаљ у гомили незадовољника и прогласи га за целину. Није битно да ли су то пластична вешала, црнци за премијерку или нешто треће. Тамо где се окупе десетине хиљада људи, по закону вероватноће, биће и неколико будала.

Онда тај усрани детаљ власт провлачи кроз медијске лабораторије, данима мрцварећи милионе медијских конзумента истим смрадом – мизогиним силоватељима, фашистима, псовачима и осталим шљамом. Е, тада настане велики тренутак великог Вође који понови мантру да „пристојна Србија“ неће никада пристати на овакву опозицију.

Истина је да међу нижеранжираним опозиционим политичарима има тешких штеточина које се повремено понашају као Шешељ у најбољим данима, па би озбиљни критичари власти требало да се запитају да ли неки опозициони псовачи свесно или несвесно раде за Вучића. Но, процес цивилизовања „тврдих момака“ унутар Савеза за Србију почео је њиховим пристанком да шетају заједно са геј активистима и марксистима.

Пред опозицијом је избор: Или ће пронаћи уверљив, оштар, али непсовачки дискурс, или ће пасивно препустити појединцима из својих редова да се такмиче са владиним буздованским таблоидима у агресивној вулгарности и да тако озбиљно оштете шансе опозиционог укрупњавања. Не могу десетине хиљада грађана на протестима бити таоци нечије политичке неписмености.

Пијачно псовање и безаконје

Уколико нису тајнослужбашки исконструисане, глупости опозиције су углавном производ хаотичних околности те имају ексцесивни карактер. Осим тога, јефтина је замена теза проглашавати испаде појединаца из опозиционих странака за срж масовног бунта, као што то раде Вучић, његове ратоборне државне секретарке и медијски ешалони. Метода коју они обожавају. Отуд и чувени спот у којем напредњачка машта претвара Ђиласа и Јеремића у понизне марионете тајкунских манипулатора.

Проблем није само у недоследном садржају – власт етикетира Ђиласа као тајкуна, а спот га ставља у службу тајкунских мрачњака. Проблем је двострук. Када председник државе оптужује опозиционе лидере да су „жути лопови“, а правосуђе у земљи Србији не подиже оптужнице за лоповлук, онда такве оптужбе попримају карактер најобичнијег пијачног псовања. Да подсетимо, свако ужива претпоставку невиности док суд не установи супротно.

Стално се најављује закон о пореклу имовине. Нека господа напредњаци препишу најбоље, скандинавске законе и пусте судове да их примене. Мада баш нешто и не верујем у будућу правосудну оштрицу у време ове власти. Најкасније 2014. заустављена је иоле озбиљна антикорупциона борба, ваљда када је свако платио свој рекет. Напредњаци ће, докле год владају, већ некако отупити сваку будућу правосудну оштрицу за све оне који су муљали уз њихов благослов у последњих седам година.

Дакле, тешке оптужбе, од оних да је опозиција у служби Харадинаја, до општег места о жутом лоповлуку јесу методе рустикалног, бахатог владања, а не методе увођења реда у земљу у којој партијска књижица одређује приступ казану.

Други проблем са спотом је то што он директно крши закон. Наиме, овакво видео-странчарење на телевизијама са националном фреквенцијом није дозвољено изван предизборне кампање. Општепозната је дрскост с којом и председник државе и премијерка и министри, представници РЕМ-а, па и пирамедална напредњачка булумента све до месне заједнице, по потреби игноришу и Устав и законе и сва правила.

Владајући странка чији је шеф председник државе понаша се према потреби противзаконито.

Отмица појма „пристојне Србије“

Исти тај шеф државе ће да изађе пред микрофоне и да каже да „пристојна Србија“, а то је јелте само она која гласа за њега, јесте последња одбрана од опозиционих варвара. Или како то каже његова нишка марионета у трбухозборачкој представи – напредњачка „пристојна Србија“ је одбрана од „шаке јада“.

Псовачки приступ другом и друкчијем није ексцес, као код дисперзоване опозиције, већ представља саму радикалску суштину напредњачке пизме.

Да ли је пристојно кршити Устав и законе, не одговарати на нормална питања, као оно, зашто Етихад није испунио уговорну обавезу и испоручио четири нова авиона, ко плаћа саветнике из фирме Тонија Блера који раде за српску Владу, ко је наредио рушење у Савамали? Друкчије речено, зашто илегално здање на врху Копаоника није срушено, док су легални објекти у Савамали срушени паравојним методама?

